

... קשה להסתגל למצב שאבא איננו , כזה פעלתן אופטימי, ואינו ירא ממוות, שקשה פשוט לתפוס איך לפתע נלקח מאתנו. על אף גילו, הוא המשיך בפעילות שוטפת עם המרץ האופייני לו. בעיקר כאיש עבודה ממש עד ימיו האחרונים, קשור לשדה. אני נזכר באותו יום שיצאנו לשדה השגם. הוא פשוט שכנע אותי לקחת אותו לשדה, על אף ששבוע לפני כן עוד שכב "בפוריה" בטיפול נמרץ. לא יכולתי לסרב לו, וכך יצאנו לבדוק את מצב החלקה. אני זוכר אותו מתכופף בין השורות, מדלל את השום ומעשב. התחננתי לפניו שיעזוב את השטח, הרי באנו רק להסתכל, אבל הוא בעקשנותו נשאר עוד דקות ארוכות בין שורות השום, כאילו התבשם בריח השדה. טענתו היתה כי אין מה לפחוד מהמוות, אם הוא מרגיש בטוב - אין שום סיבה שלא לצאת לעבוד. הוא שם' ללעג את הוראות הרופאים, ולא הבין אז עד כמה קשה מצבו. כאיש עבודה היה אבא דוגמא ומופת, לו ולכל הסובבים אותו. אבא היה גם מסור מאד למשפחה. היה אדם שתמיד נהג לתת ולא לקחת לעצמו. נתן מעצמו לכולנו ובצניעות רבה סרב לקחת לעצמו.

קשה לתפוס ולהסתגל למצב שהוא איננו,, קשה. רצה להספיק עוד הרבה ולפתע נלקח ואיננו. ,, קשה להסתגל שאבא איננו.

יהי זכרו ברוך.